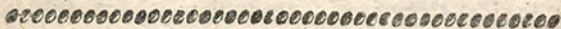

Suویتus-Sanomia,

jotka on kokoillut

Jak. Juteini.

W i i p u r i s s a

Und. Cedermallerin Kirja-painosta

annektu vuonna 1819.

Ujallansa aljettuna,
ennen liifaa loyetettu,
hyvä ombi huwituskii,
fielun wirwoitus suloinen.

Mingä tähden on teillä harmaa pää ja
kuitengin musta parta? Kysyi mui-
nen Kuningas wanhalda ukolda. Sen täh-
den, armollisin Kuningas, wastasi ukko,
että minun hiukseni owat kahta kymmendä
vuotta wanhemmat kuin minun partani.

Mies sanoi toiselle, joka kehui oppi-
ansa: jos minä tietäisin kaikki mitä et si-
nä vielä tiedä, olisin minä oppinein mies
maan päällä.

Kerran maalasi Pappi, saarnatesfan-
sa kowalla pakkaisella, helwetin armotto-
man kylmäksi. Saarnan jälkeen kysyi hä-
neltä joku: mingä tähden sinä tänäpäin
Helwetin kylmäksi päätit, joka kuitengin kuu-
mäksi sanotaan? Sen tähden, wastasi
Pappi, että ei Seura-kunda haluasi sinne
lämmittelemään.

Kuningas jaksat elää, kysyttiin kerran
wanhalda juomarilda, kuin ei sinulla enää
hambaita ole? Riitos Jumalan, wastasi
ukko, ei wiinaa purta tarwitse.

Oppineelle, joka istui ja luki tuwas-
 fanfa, ilmoitettiin tuli-palo, ja sanottiin,
 että walkea on talossa wallallansa; mutta
 hän wastasi wakisesti: sanokai waimolle-
 ni; en minä tertiä talon toimituksiin.

Koska wiisas mies oli merellä kowas-
 sa myrskyssä muutaman ylen annetun kans-
 sa, jotka hädässä rupesivat rukoilemaan
 Jumalaa, sanoi hän, heille: olkai wai,
 kelmit! että ei Jumala tietäisi teidän tääl-
 lä olewanne, muutoin ollaan kaikki hukassa.

Howi-narri kutsui muinen Kuningaan
 kala-kestiin meren rannalle. Kuningas tu-
 li määrätyllä ajalla hänen tykönsä. Kos-
 ka hän oli saattanut Kuningaan meren ran-
 nalle, rupesti hän nauramaan ja sanoi:
 Armollisin Herra! syökäi nyt ensin tämä lie-
 mi, osoittain wettä, kyllä sitte kalat löy-
 dätte.

Koska iällinen mies oli Kuningaan käs-
 tyn jälkeen kowan syyn tähden wangi-
 deessa, andoi hän hiuksensa ja partansa pit-
 käksi kasmaa. Parran ajelia tuli kerran
 hänen tykönsä ja pyysi leikata hänen hiuk-
 sensa ja ajella hänen partansa; mutta mies
 sanoi: Minulla ja Kuningaalla on riita
 minun päästäni; en minä tahdo pääni täh-

A — U —
Den kústannuksin mennä, ennen kuin minä
wisšin tiedän, jos se on minun taikka
Kuningaan.

Mies kerskasi muinen ja sanoi: minä
tiedän konstin, kuinga wiisaita lapsia teh-
dään. Se on hyvä, sanoi toinen, mutta
kuitengin paha, että ei sitä jo isäs tiennyt.

Kerran kysyttiin mieheltä, mingä täh-
den hän oli nainut niin wähäisen waimon.
Mies wastasi: pahoista pitää wähin wa-
littaman.

Juomarilla Herralla oli Kaupungissa
juomari Palwelia, jotka kerran kotia tul-
duansa jäiwät molemmat porstuaan maka-
maan, koska ei he kumbikan osanneet enää
owea awata. Herätessänsä aamulla sanoi
Herra Palwiallensa: kuules, junkkari!
meidän pitää tästä lähin wuoroin juomuksis-
sa oleman, että ei enää tarwitse porstuas-
sa lewätä. Ei, Herra! wastasi Palwelia,
en minä siehen kauppaan mene; koska mi-
nun wuoroni sitte tulisi; sillä te olette aina
humalassa.

Sokealla oli 50 Riksiä rahaa, jotka
hän laiwoi maahan tallelle. Mutta naa-
puri, joka sen salaa näki, meni ja otti

pois sakean rahat. Sokea, koska hän viimein hawaitti rahain pois olewan, arweli naapuriansa syh-pääksi ja meni hänen tykönsä neuwoa kysymään, mitä hänen piti tekemän rahansa kanssa, jota hän sanoi olewan itsellänsä 150 Riksiä. 50 Riksiä olen minä jo haudannut, sanoi hän, minä mielin panna kaikki samaan paikkaan. Koska naapuri sokeasta erisi, wei hän kohta, koko summan toiwossa, rahat paikallensa. Sokea tuli ja läysi rahansa, eikä tahtonut enää sitä haudata.

Kuningaan kuljesteillen yksinänsä, ajoi hänen kuskinsa, wälttään pahaa paikkaa tiellä, waunut talon-pojan oras-pellolle. Talon-poika, joka itse läsnä oli, eikä tiennyt Kuningaasta, tarttui kohta hewoistensa sulkisiin ja lupasi waunun pyörät, firweellä rikki hakata, jos ei hewoisia kohta pitännyt takaisin käännettämän: Käski palveliaa rupeesi händä tästä kiwaasti moittamaan ja walittivat asian Kuningaalle, mutta Kuningas, koska hän syyn kuulla sai, nuhteli palvelioitansa ja lähetti talon-pojalle rahaa sowinnoksi, Käski Kuskiansa kääntämään tielle ja sanoi: Talon-poika tee oikein, että hän omaansa warjelee, ja ei Kuningaskan saa händä wahingoittaa.

Meri-mies, joka ei koskaan ollut he-
woisen seljässä ojanut, vaan merta myd-
den kuljeskellut, sai kerran laiskan hewoi-
sen, jota ei hän saanut paikasta liikkumaan.
Hän otti pyhje-liinansa, tietoi kulman sor-
meensa ja nosti ilmaan häilymään, näin
sanoen: ohho! vasta-tuuli; ei auta hewois-
ta, syyttää.

Kirkko-herra sai lehmän ja otti ruu-
miin saarna-palkan emännän kuoleman jäl-
keen, — Eäksi kuitengin Apulaistansa ruu-
miin saarnaa pitämään. Koska nyt tämä
alka oli ollut paha eläisfänsä, wälitti A-
pulaisten suuttuneena nämät sanat saarnan-
sa aineeksi: Eäksi sai, ja Eäksi ei saaneet-
Eän; Kirkko-herra sai lehmän, perkele sie-
lun, mutta minä ja luffari ilman jäimme.

Seurasfa juteldiin kerran, kuinga kal-
lis tawara pikuus on. Jaa, mainitsi yksi,
mutta se mahtaa olla työläs tallella pitää,
johonga joka miehellä awain on.

Koska Herra tuli oppineen Ruwa-maa-
larin tykö, jolla oli aiwan rumia lapsia,
sanoi hän Maalarille: kuinga olette te, jo-
ka olette niin ylistetty kuwain Maalaja,
tainneet tehdä niin rumia lapsia? Se tulee

siitä, vastasi Maalari, että minä teen tu-
vat päivällä, mutta lapsia yöllä.

Mies kävi kerran avendoon; siinä sa-
massa kulkui akka hänen siivuitsensa, jota
hän rukoili itseänsä auttamaan. Mutta ak-
ka vastasi: etpäs sinäkän ole minua koskaan
auttanut. Sano edes siellä Eylässä, jon-
nes menet, rukoili mies, että minä olen
täällä hengen vaarassa. Riitoksia paljon,
vastasi akka, en minä ole ennengän kieliä
kandanut.

Vanha ja kuuro mies weisteli kerran
kirkon-wartta, koska hän näki matkustamais-
sen tykönsä tuleman. Ho, ho, ajatteli uk-
ko, nyt tulee hän minulda jotakin kysely-
mään, minun pitää waroman itseäni was-
tauksiin. Ensin tohtii hän kysyä: mi-
täs teet? johon minä vastaan: kirkon-wart-
ta. Sitte kysyy hän: paljoko tästä tulee
Eylään? johon minä vastaan: ei muuta
kuin vähän matkaa. Sen jälkeen kysyy hän,
jos hän saa lainsata minun weneeni, mut-
ta minä vastaan: se on rikki ja wuotaa ko-
wasti. Vielä kysyy hän, jos minä tah-
don antaa hänelle hewoiseni kyytiin; johon-
ga wastataan: Herrat owat sen turmiolle
ajaneet. — Nyt lähenee wieras: Hywää

päivää! sanoo hän. Kirves-wartta, vastataa ukko. Sekö sinua riivaa? tiuskaa wieras. Ei muuta kuin wähdän matkaa, vastataa ukko. Missä sinun waimos on? Eysny wieras. Se on rikki ja vuotta kowasti, vastataa ukko. Wieras Eysny wielä: missäs sinun tyttäres on? Ukko vastataa: Herrat owat sen turmiolle ajaneet.

Luku-sioissa käski Pappi poikaa lukemaan seitsemättä kaskyä. Poika luki: ei sinun pidä warastaman. Mikä se on? Eysny Pappi. Se on isäni karku-lakki, sanoi poika, joka lakki kädessä seisoi Papin edessä ja luuli Papin sitä Eysnywän, en löytänyt omaani tänne lähteisäni.

Nouwa lahjoitti pijallensa 10 Kiskia rahaa, että hän piti paremmin naitaman. Sen jälkeen sai hän myös, ehkä huonon, fulhaisen. Sama Nouwa Eysny häneldä, mingä tähden hän niin huonoon fulhaiseen on suostunut, jolle piika wastasi: kuingas hywä Eymmenellä Kiskillä saaman pitäisi.

Endiseen aikaan, koska wihollisen Kuningas tuli kerran wieraassa maassa Kirke-foon, jossa oli 12 kopeista Apostolin kuuwaa, sanoi hän heille: Hywät Herrat! mitä te täällä seisotte? Leidän pitää menemän

ulos kaikkeen maa-ilmaan, niin kuin teitä käsketty on. Sen jälkeen otti hän kummat, andoi tehdä rahoiksi ja lähetti ne ymbäri kulkemaan.

Muori mies tunnusti syndiänsä Papin edessä. Muiden vähäin rikosten seassa sanoi hän myös olleensa naapurin Puu-tarhasa linnun pesää etsimässä, jossa jo poikaiset olivat. Oittkos poikaiset? Eysyi Pappi. En, vastasi mies, ne olivat vielä pienet; mutta Lauwandaina mielin minä ne ottaa. Pappi, joka myös linduja rakasti, meni Perjandaina ja otti poikaiset itsellensä. Mies arvasi kyllä kuka linnun poikaiset wei, mutta ei rohjennut tästä mitään puhua. Muutaman ajan perästä tuli hän jälle Papin eteen tunnustamaan syndiänsä ja ilmoitti myös, että hän rakkaudesta oli suostunut aiwan ihanaiseen tytöön, joka myös händä suuresti rakasti. Kuinga wanhha hän on? Eysyi Pappi. 17, vastasi mies Enos minulle missä hän asuu, mainitsi Pappi. Minä kiitän nöyrimmästi, hywä lindu-mies, vastasi toinen, en minä anna kahta kertaa itseäni pettää.

Dispaldä Eysyttiin muinen, minä tähden hän teki niin nuoria pappia. Seura-

Kundain opetajiksi. Se on parempi, vastasi hän, että pelto warsoilla kynnetaan, kuin että se hevoisten puutteessa kyndäntä jätetään.

Kaksi ystävää tapasivat kerran monen ajan perästä toinen toisensa. Kuingas jaksat elää? sanoi yksi toiselle. Ei aiwan hywin, vastasi ystävä; sillä minä olen jo nainut, sitte kuin minä sinun viimeksi näin. Toinen: hyvähän se on. Ensimmäinen: Ei niingän hyvä; minä sain pahan waimon. T. Se on pahempi asia. E. Ei niingän paha; sillä minä sain paljon rahaa hänen kansansa. T. Hyvä, se on kuitengin lohdutus. E. Ei niingän; sillä minä ostin rahalla eläimiä ja lambaita, jotka minulda rutto-tautiin kuolivat. T. Se oli aiwan paha. E. Ei niingän paha; sillä rahat jäivät, jotka minä wein markkinoille ja sain rahaa, panin rahat peliin ja voititin pelissä suuren summan. T. No, sitte olet sinä kuitengin rikas mies. E. Ei sinne päingän; sillä minun taloni paloi ynnä rahain kanssa. T. O! se oli suuri wahingo. E. Ei niingän suuri; sillä minun paha waimoni hukki myös samalla erällä.

Talon-poika Idi kerran lapiolla kuoliksi naapurinsa koiran, jonga tähden hän

pyhettiin eksi haastettiin Dikeuteen. Min-
gä tähden sinä naapuris koiran kuoliaksi
Idit? Eysyi Tuomari. Sen tähden, että
se puri minua, vastasi talon-poika. Mik-
si et sinä händä edes warrella rangaisnut?
sanoi jälle Tuomari. Eipä hängän minua
hännällänsä purrut, vastasi talon-poika.

Poika putosi Herran Kirkon parwesta
Herran päälle, josta Herra suuttui ja sa-
noi pojalle: Katso, junkkari, toiste etees
kennen päälle sinä putoat.

Tuomari, joka tuomitesansa warasta
näki että se oli hänen endinen Roulu-kump-
paninsa, Eysyi warkaalda, missä sen ja
sen hänen wanhoista kamraatistansa oleman
piti, jotka oliwat niin rohkeita poikia.
Herra Pää-Tuomari! vastasi waras, ne
owat jo kaikki hirtetyt paitsi minua ja teitä.

Uppieri kehui, että hän sodassa omal-
la kädellänsä oli lyönyt jalat poikki yhdel-
dä wiholliselta. Miksi et sinä ennen päättä
poikki lyönyt? sanoi toinen. Se oli jo en-
nen poikki lyötynä, vastasi hän.

Jutun Randaja, joka ihmisten riitain
kautta oli rikkaaksi tullut, testamenttiera-
kaisen omaisuudensa hulluille, ja sanoi:
hulluilla minä sen saanutkin olen.

Sulttaani tuli Ferran toiselta Sulttaanilta sodassa vangiksi otetuksi ja suljetuksi ahtaaseen torniin. Koska hänen nälkä tuli, lähetettiin hänelle kappale lihaa, jota hänen piti uunissa paistaman; mutta siinä samassa tuli koira ja vei koko kappaleen, josta ylitse Sulttaani naurahti. Wahtimies kysyi häneltä, kuinga hän vielä niin onnettomassa tilaisuudessa taisi nauraa. Mitäs taidan minä muuta tehdä, vastasi hän; aamulla ei piisannut sata Kameilia kuljettamaan minun Eyökki-tawaraani, ja nyt vei koira yksinänsä kaiken minun ruoka-aineeni.

Joulussa juteldiin muinen hymästä muistosta, jossa yksi sanoi vielä muistavansa äitensä morsius-waatteissa. Joka oli-kin tosi; sillä hän oli warhain syndynyt.

Koska Runingas näki warkaan pistävän kappansa alle suuren kalan, josta hänellä kapan liepeen alda hywin näkyi, sanoi hän warkaalle: Kuules mies! laita itselles pidembi kappi, taikka warasta wähempiä kaloja.

Koska Lendo-mies Ferran ilmaan lensi, laski hän itsensä alas talon-pojan nitulle. Talon-poika, joka enemmän suuttui heinänsä lamauksen ylitse kuin ihmetteli tä-

tä lennon konstia, särki ilma-pallon ja olisi Herran piesnyt, jos ei Herra olisi andanut hänelle Kymmenen tukaatin welkikirjaa. Talon-poika tuli tästä ppytetyksi lakiin, jossa hän itsensä hywin pelasti. Kaikki mitä ilmasta putoo, sanoi hän, se on sen oma, jonga maan päälle se langee; ilma-pallon minä särjin, mutta Herra lunasti itsensä wapaaksi kymmenellä tukaatilla, jotka hänen tämän welkikirjan jälkeens maksaman pitää. Lendo-mies maksoi ja kiitti talon-poijan wiisautta.

Kuningaan Howissa menetti yksi Herra itsensä pahasti talon-poikaa kohtaen. Koska Kuningas tämän kuulla sai, kielsi hän salaisesti tällä Herralda leiwän pöydässä, ja käski andamaan hänelle ainoastansa lihaa ja Saksan wiinaa. Herra wailitti kohta Kuningaalle, että ei hänelle leipää annettu, joka kuitengin on paras aine ihmisen rawinnoiksi. Koska leipä on meidän paras ruoka-aineemme, wastaa hänelle Kuningas kiivaasti, mingä tähden sinä siis niitä pahoin kohtaat, jotka sen meille toimittawat.

Nuori mies rakastui muinen tyttöön ja tyttö suostui myös häneen. Mutta tytön wanhemmat naittiwat hänen kuitengin

was ten tahtoa toiselle, j on ga ylitse hän rupe si niin suuresti murhetti maan, että hän tuli kipeäksi, kuoli ja haudattiin. Hänen endinen ystävänsä sai salaa Holwi-haudan awaimen ja meni hä ndä vielä hyvästi jät tämään, awaa arkun ja ottaa hänen sy liinsä, joka liikuttelemisesta heräsi, ja oli niin muodoin ollut ainoastansa ulko-kuol lut. Mies wie k ohta saalliinsa ilolla kotia, toimittaa hänen hiljaisuudessa terweeksi ja karkaa wat sitte yhdessä ulko-maalle.

Koska muutama vuosi kului, tulivat he jälle takaisin waimon vanhembia perimään; mutta tästä nousi riita; endinen mies waati takaisin waimoansa, nykyinen k oke perin dää. Laki tuomitsi yhden osan perinnöstä ensimmäiselle ja waimon jälkimmäiselle mie helle.

Kuningas tapasi rengi-pojan tydsän sä, jolla oli kaunis katsando. Kuningas kysyi hänelä: mikä sinun nimes on ja mil lä sinä itseäs elätät? Poika, joka ei hän dää Kuningaaksi tiennyt, sanoi nimensä ja was tasi: Minä olen tässä renginä ja ansait sen niin paljon kuin Kuningas kin. Kuningas paljon Kuningas ansaitsee? Kysyi Kuningas jälle. Miin paljon kuin hän tarwit see, sanoi poika, ja niin paljon minäkin

ansaitsen. Tämä rohkea vastaus oli Runingaan mieleen. Runingas otti hänen tykönsä, Easwatti mieheksi, ja osotti hänelle paljon hywyttä.

Endinen wiisas, Diogenes nimeldä, hylkäsi kaiken herkullisen elämän. Hän waa-tetti itsensä huonosti ja asui paljaan tai-waan alla suuresa tynnyrissä, josta toinen pää auki oli. Aleksanderi, endinen Ruhtinas, suuri nimeldä, tuli kerran hänen tykönsä, ja sanoi hänelle: Diogenes! anos-minulda jotakin, minä tahdon sen sinulle antaa. Mutta Diogenes wastasi: O, Ruhtinas! en minä mitään tarwitse, engä tahdo sinulda muuta rukoilla, waan ettäs astut pois edestäni, että päiwä saa minungin päälleni paistaa. Jos en minä olisi Aleksanderi, sanoi Ruhtinas, soisin minä olewani Diogeneksen.

Toisi-silmä Pappi nai korean waimon, mutta hawaitsi kofta, että ei hänellä ollut enää piikuutta, jonga tähden Pappi händä nuhteli. Mitä sinä minua sen tähden nuhtelet, sanoi waimo, eihän sinullakaan ole toista silmää. Niita-Kumppaniani nuoruudessa minä siehen kiitän, wastasi Pappi. Ja minä kiitän ystäwiäni siehen mitä minulle nuoruudessa tapahtunut on, sanoi waimo.

Kowassa myrskysssä merellä andoi Kapteini käsken, että jokaisen piti wiskaaman jotakin huonombaa tawaraansa mereen, että ei koko laivan sywässä lastissa hukkuman pitänyt. Yksi joukosta wiskasi sinne waimonsa.

Mustalais-joukko piti muinen asundaa Kartanon torpassa ja warasti Kartanosta suuren sian torpan wäen kanssa syödäksensä. Kartanossa tiettiin kyllä, että torpassa oli mustalaisia, joista ei endiseldäkän paras sanoma ymbäri kuulunut, ja lähetettiin Pehtoori torppaan sika etsimään. Mutta koska ne mustalaiset, jotka lähellä Kartanoa wahitia' pitivät, näkivät Pehtoorin torppaan käsin menewän, oikaisi yksi heistä kohta edellä sinne ja toinen meni Pehtoorin puheille, händä tiellä wiivytämään. Koska sana Pehtoorin tulosta torppaan ehti, asetettiin tapettu sika kohta pöydälle ja lewitettiin suuri waippa sian päälle. Kaikki mustalaiset, kuin torpassa olivat, istuivat Pehtoorin tullessa wesisssä silmin pöydän ymbärillä ja sanoivat rakkaan sukulaisensa höllä kuolleen, joka nyt lepäsi tässä pöydällä waipan alla. Pehtoori etsii sika joka paikasta muualla, waan ei pöydällä; mutta ei mitään löytännyt. Kartanon wahingon päälliseksi lähti vielä yksi mustalaisista rukoilemaan Kartanosta he-

voista, jolla tämä ruumis piti haudataan wietämän. Kartanon isändä, joka oli hyvä-sydämellinen Herra, lainnasi heille hewoisensa, ja mustalaiset weivät sitä tietä sekä sian että hewoisen.

Wapa-sukuinen nuorukainen lähetettiin muinen Ministeriksi wieraaseen Howiin, jossa hänelle oma Ministeri kerran pilalla sanoi: Teidän maassanne mahtaa olla aivan wähän wiisaita aika-miehiä, koska parraton nuorukainen Ministeriksi lähetetään. Johonga hän wastasi: jos minun lähettämäni olisi tiennyt, että te luulette wiisauden parrassa olewan, niin olisi hän lähettänyt tänne kasa-pukin minun siani.

Walwelia ilmoitti isännällensä, että hiiri oli syönyt reijän hänen saappaaseensa, joka oli totisesti kamala ennustus. Ramalambi olisi se ollut, sanoi isändä, jos saapas olisi hiiren syönyt.

Miehellä oli muinen juoppo waimo, jolla oli se paha tapa, pikarista aina kaiti rhyppätä. Mies ei saanut händä milläkään tawailla tästä luopumaan. Hän teetti kerran hopiaisen pikarin ja andoi juottaa Jesuksen kujan sija-puolelle pohjaan, että waimon piti tästä rhyppätesänsä Jesuksen muistaman ja tämän kautta wähittäin ta-

pansa hillittämän. Waan ei. Koska mies händä siitä nuhteli ja sanoi: etkös tunne kuuva, joka pikarin pohjassa on? Waimo wastasi: tunnen kyllä; minä tahdon usein katsella Jesustani. Uhaa, ajatteli mies, kyllä minä tiedän paremman neuwon. Ukko wie pikarin Hovia-sepälle ja antaa pan-
na pirun kuwan Jesuksen kuwan siaan, et-
tä akan piti pirua pelkäämän ja sen täh-
den ei pikarin pohjaa tyhjendämän, niin
kauan kuin tämä pelko olisi taraksi muut-
tunut. — — Mutta akka kallisti kuitengin
aina pikarin kumoon. Mies kiivastui wi-
mein ja sanoi: etkös pelkää piruakan, jo-
ka pohjassa istuu? Ole wai, ukko parka!
wastasi waimo; en minä jätä pirulle yh-
tään pisaraa.

Pappi, joka Upulainen oli, ja Up-
stieri kinasivat kerran asiasta keskenänsä.
Uppstieri suuttui viimein ja andoi Papille
korma-puustin, muistuttain hänelle: jos jo-
ku lyö teitä kormalle, niin käändäkäi toi-
nen eteen, sanoo Raamattu. Mutta ei Pap-
pi huolinut enää toisesta korma-puustista,
waan rupesti rangaisemaan Rumppaniansa
ja sanoi: samalla mitalla kuin te mittaat-
te, pitää teillekin mitattaman, se on myös
Raamatussa. Siinä samassa tuli Kirkko-

herra Kamariin, joka jo ulkona jyrin kuuli, ja kysyi: mitä nyt teette? Me seljitämme Raamattua, vastasi Apulainen.

Koska hyvin rakennettu silda suuressa kaupungissa valmiiksi saatiin ja syyniä pidettiin, tuli myös talon-poika sitä katselmaan. Mestari kysyi häneltä pilkalla, mitä hän sillasta luulee. O ja, kelpaa kyllä, sanoi talon-poika. Se oli hyvä, että sen poikki wirran teitte; jos sitä olisitte pitkin päin tekemään ruvenneet, ei se olisi vielä valmis. Tämän viisaan vastauksen tähden kutsuttiin talon-poikakin syyni-kestiin.

Talon-poika osteskeli muinen filmä-lasilla, ja koettaa lukea kirjaa yhdellä ja toisella parilla, mutta sanoo aina: ei nämät kelpaa. Kuka tiesi et sinä osaa lukea, sanoi Saksa viimein. Hm! vastasi ostaja, jos minä lukea osaisin, mitä minä sitte filmä-lasilla tekisin.

Ruhtinas meni Herran suurena juhlanä wangi-huoneeseen, jongun wangin juhlan muistoksi vapauttamaan. Hän kysellee siellä yhdeltä ja toiselta, mitä pahaa kukaan oli tehnyt, mutta jokainen vastaa,

että he olivat wiattomat. Ruitengin tapasi hän yhden, joka wapaasti tunnusti rikoksensa. Ujakai pois tämä kelmi näiden rehellisten miesten joukosta, sanoi Runigas Herroillensa, muutoin hän wiimein turmelee heidän rehellishydensä. Sillä tawalla sai tämä wangi wapauden.

Sota-aikana kerräillä tuli Sota-joukko talon-pojan pellolle, johonka hän oli herneitä kylwännyt. Talon-poika, joka mieli-pahoissa peldoansa katsomaan tuli ja näki Sotawäen sen turmelewan, sanoi hän: hei! herneitä minä kylwin — — — helwetistäkö tämä sotamiehiä kaswanut on?

Herra ja Mamselli kinasivat ja närkästyivät Herran keskensä. Herra soimasi wiimein Mamsellia huoraksi, joka oli ain wain awullinen nainen. Mamselli andoi tämän tähden kutsua Herran Dikeuteen, jossa hän tuomittiin Dikeuden edessä andeeksi anomiseen. Mutta Herra kysyi ensin Dikeudelta, mitä siitä piti sakkoa oleman, jos joku sanoisi huoraa Mamseliksi. Ei siitä sakkoa ole, wastasi Tuomari. Jonga jälkeen Herra sanoi: no, andakai sitte andeeksi hymä Mamselli, että minä teidän mielenne rikkonut olen.

Suuri ja lihava Pappi waeli Ferran joksiin myöhä Raupungia kohden, ja Eysyi talon-pojalta, joka Raupungista hänen vastaan sa tuli: luuletkos minun vielä Raupungin portista sisälle pääseväni? Niin hywin, Herra! wastasi talonpoika; pääsin minä siitä aamulla heinä-Euormangin kanssa, joka suurempi oli.

Muinen saarnasi Pappi niistä miehistä, jotka kävivät Jesuksen kanssa Emaukseen. Saarnan aikana tuli akka kirkkoon, joka kirkkoon lähteisensä myi wastan kahdelle miehelle, josta kaupan kautta hän näin myöhä Jumalan palvelukseen ehti. Ukan ovesta sisälle tullessa osasi Pappi Eysyä: Kukka olivat ne kaksi miestä? (jotka menivät Emaukseen) Ne olivat lahtarit, hyvä Herra! wastasi akka, joka luuli Papin hänelä Eysyvä. Pidä suus kiini, akka! tiustasi Pappi, ne olivat Jesuksen Opetus-lapset.

Lapsen läsnä ollessa puhuttiin Ferran suuresta ymmärryksestä. Mutta yksi vanha mies seurassa sanoi: Eowin wiisaille lapsille tulee vanhana wähdän mielä? Johon lapsi wastasi: teillä on mahtanut lapsena olla warsiy paljon ymmärrystä.

Rakkari, joka pahan työn tähden seifoi Dikeuden edessä, sanoi Tuomarille: Jos ei armot auta, ottakai minun vitsani.

Herra, joka kauan oli kotoa pois ollut, tapasi tullessansa jälle koto-maille talon-pojan, kotoisin samoilta paikoilta; tällöä kyseli hän asioita, ja sanoi myös: wieläkö siellä niin monda narria on kuin ennen? Ei enää, sanoi talon-poika, sitte kuin te pois läksitte.

Mistä sinä elät? Kysyi rikas köyhäldä. Siehen on työläs wastata, sanoi köyhä. Mutta jos te olisitte kysyneet: mistä sinä kuolet? niin olisin minä wastannut: näljäästä.

Kaksi miestä tulivat Herran tiellä wastafuksin; yksi sanoi: en minä konnalle tietä anna; toinen wastasi: mutta minä annan, ja meni tiellä pois.

Papin saarnatessa nukkui mies kirkossa lähellä Saarna-tuolia. Kaksi akka rupesivat sen ylitse keskenänsä puhumaan. Alkai puhuko niin kowin, akat! sanoi Pappi; muutoin te sen nukkuneen herätätte.

Kuningas tapasi muinen ylpeän ja köyhän miehen, josta hän palkolliseksi luuli, ja kysyi häneltä: Kuka sinun isändäs on? Itse minä, vastasi mies ylpeästi, joka ei Kuningasta tunnenu. Ah! sinulla on tuhma isändä, sanoi Kuningas, ja käänsi selkäänsä.

Pappi ripitti muinen köyhän ja heikon sairaan, jolla oli kaksi piendä lasta, ja pyysi hänen perindönsä. Mitäs minulla köyhällä on teille jäämään? sanoi sairas. Anna minulle molemmat lapses, sanoi Pappi. Pappi otti molemmat lapset mukaansa, ja kaswatti he tykönsä rehelliseksi ihmisiksi.

Kaupungin turulla rupefi Herra työmiestä pahoin puhuttelemaan, josta mies kiwastui ja sanoi: Haihtakai minun takapuoleni! Herra suuttui tästä, ja tahtoi miestä rangaista. Mies otti paon, ja Herra ajoi händä takaa. Toinen Herra, joka vastaan tuli, kysyi häneltä: Mihinäs juokset? Ah! vastasi hän, tuo koira! Käski minua takapuoldansa haisutamaan. No, sanoi toinen, eihän siehen niin kiirettä liene, ennättäisi tuon vähemmälläkin.

Kuningas tuli Ferran matkassa seuransa edellä posti-paikkaan, jossa ei händä tunnettu. Hän meni huoneeseen, kutsui wettä, ja rupesti partaansa ajelemaan. Missi Kuningaan odottaja meni hänen tykönsä, ja kyseli: Koskas Kuningas tulee? Kuljetteko te hänen seurassansa? taikka oletteko te hänellä palveluksessa? Olen, wastasi Kuningas, minä ajelen nyt hänen partaansa.

Kartanon koiria puri Ferran Torpparin lambaan kuoliaksi. Torppari meni kohota tätä asiaa Isännällensä walittamaan, ja sanoi hätäisesti: Minun koirani tappoi teidän lambaanne, — — — Euka sen nyt maksaa? Kukas muu kuin sinä, lurjus! wastasi Isändä kiivaudella. Ei, armollinen Herra! toisti Torppari, se oli teidän koiranne, joka minun lambaani tappoi. Jaa, se on eri asia, wastasi Isändä huoletoina.

~~318.111.108.~~

Suom. kansak. 1.

MB 9587

